

Egy újabb kiállítás (2011) kapcsán magamról

(Személyes felhangokkal tűzdelt merengés, szakmai-lelki keresgélés)

Miért festek?

Vélhetően azért (is), mert nem sok más „dologhoz” értek, nem sok más üggyhöz „konyítok” úgy igazán. Valószínű, hogy „itt” a szívem... (Festeni sem tudok igazán, tudom én ezt, de nagyon szeretek... Rajzolni sosem szerettem, nem is tudok, nem is igen szoktam még festményeimet sem elő-felvázolni, imígyen megtervezni. Ösztönösen festek, a színek vegyítése, keverése, értelmes-életszerű és hiteles formákká szervezése a felületen - azt gondolom-hiszem - , ez volt mindig is az én feladatom és az örömöm.) Talán a képzőművészethez, az alkotáshoz-elemzéshez van némi talentumom, némi, olykor tehernek is tűnő érzékenységem, ezt is úgy kaptam..., mindig meg is köszönöm, ha módomban áll. Most is azt teszem: köszönöm! Örömmel vállalom, könnyen-nehezen hordozom, olykor meg szenvedem..., ezzel jár. Az Élet is és a Festészet is. Természetes. De meglehetősen emberi „mozdulat”, tett ez.

Festeni ugyanis egyszerű és nagyszerű

Nem olyan átláthatatlan, mint egy internetes modem beállítása, összehangolása heteken keresztül az oly távoli és elérhetetlen, talán már emberek nélküli Központon keresztül... Nem olyan furfangos, mint egy másnak oly egyszerű DVD beindítása (hol a hang, hol a szín, hol a *hola?*), nem is beszélve a havi APEH-es elektromos adóbevallásról, az „ügyfélkapu”-ról..., vagy a politikáról (totál csömör!), valójában igazán *féltem* az emberiséget! Magamat is...

Festeni – emberi dolog (igen ősi!) még ma is

Vélhetően ezért (is) „kaptam rá” úgy igazán kb. 15-18 (?) éve. Rajz-matematika szakos tanár voltam akkor már vagy 10 éve, amikor egy pillanat alatt „rám jött” a festhetnék, az ezzel járó örömszerzés és a kifejezhetetlen boldogság. Addig, mint „csak” tanár tettem-vettem-létrehoztam-megnyitottam-alapítottam-elvállaltam-eljártam-részt vettem-veszekedtem-megdöböntem-megbocsátottam-szerettem és persze szenvedtem. Sokat, eleget. Éltem, sok-sok mindent magamra vettem, s nem csak télen a nagykabátot... Ma sincs ez másképpen, de vannak hetek, napok, órák és álmokkal teli zavarosnak tűnő éjjelek, mikor ember vagyok önnön magam elvárásai és vágyai szerint... Csendben vagyok, mikor festek, s ilyenkor, csak kedves együttesem Lengyelhonból, az ő jazz-rock csapat (SBB) valamelyik CD-je vagy valamelyik magyar népdal, esetleg kortárs jazz-zene (Dresch, Szabados) „szórakoztat” és énekeltet, közben macskák kerülgetnek és simulnak csalárdul mellém élelemért, pihenésképpen gallyat metszek, kacsolok, füvet nyírok, locsolok, fröccsöt iszom és ízletes, komlóval bőven átjárt jó barna és fekete sört is..., régebbi képeimet átfestem-keretezem, s a kiskertemben, a „festő-színben” (2009 nyara óta van már ilyen is a kertben..., mire jó egy Prima díj...) festek. Félmeztelenül, csupasz lábbal. Persze ezt csak nyáron..., télen nagykabátban, meg benn a szobámban. Jól van ez így! Festéshez igazán a nagyon jó minőségű száraz fehér borokat javallom..., a tokajit és a „balatonit” (elsősorban nyilván az északi partra gondolok most).

Buka László 53 éves debreceni lakos vagyok

Itt születtem, itt tanítok rajzot, matematikát és három évet „magyarságismeret” (két éve ez a tantárgy is megszűnt..., nagyon-nagyon nagy hibának tartom!) egy református gimnáziumban (Dóczy Gedeon névre hallgat, s az Abigélből lett híressé). Feleségem református lelkész egy Debrecenhez közeli községben (Ebes). Én magam is végeztem levelezőn teológiát, evangélikus felekezetű vagyok. Három gyermekünk van: Bence (21), Borbála (19) és Virág (14). Két egyetemista és egy gimnazista.

Mit is festek?

Festészetemről (fura egy dolog magamról írni, de ez most önként vállalt, örömmel vett, s ezért sem nehéz feladat): színerős-gazdag, kemény és erősen rusztikus-plasztikus faktúrájú, festék - gazdag, majdnem (sokszor az!) absztrakt festészet ez. Kevés alak jellemzi, inkább a színöröm, a színvarázs, a „színorgia” (szín-vallás...) és a színek kiszámíthatatlan tánca. Egyre több bennük-köztük a sötét, a fekete..., sajnos. Az utóbbi évek „eredménye”... Ezek a létrehívott felületek elsődleges, talán inkább csak felszíni-felszínes látványai. Mítosz, mondóka, mese, nem „hangulat”, nem „látvány” van inkább a képeken. Nem impresszionisztikus, nem boldog és önfeledt, mutatós és vidám, inkább talán furcsa, olykor ijesztő hangulatú expresszív. Erős, nyers színeim miatt már megkaptam (nincs vele semmi bajom, vállalom, rendben van!), hogy olyan vagyok a drámaian színes felületemmel, mint egy igazi cigány festő... Elbeszélő, elgondolkodtató, meditatív, de ellentmondásnak tűnően mégis felkavaró és felzaklató, erősen, élénken színes (szeretném, ha olykor akár pozitív módon sokkoló, erőteljes, szinte brutális, azaz felkavaró is lenne..., vagyis „hatni tudna”...) festészet ez talán. Ecsettel, késsel és persze kézzel, ujjaimmal is festek. Kissé hasonlatos ez az eljárás, mint a gyermekkori udvari sarazás, az agyagozás, a szobrászat. A röggel teli, rögös út... (társaimmal immáron 17 éve a Karácsony utáni napokban regőlni szoktam). Valamiféle „göröngyös” festészet ez. Kérges, nem „szép”, nem gyönyörködtető, nem „bájos”..., inkább érdes, mint jómagam. De ez is így van jól, mert őszinte, nem kenet-teljes..., bájoló, vagy éppen hazug. Úgy szoktam ezt mondani: nem tudok jól festeni, de nagyon szeretek! Sokszor átfestem képeimet, fejlesztve (aprólékos, fantáziadús, titokzatosnak, többértelműnek is mondható) festek, ezért is sűrű a felületeken a festék és vastag, erős faktúrájú. Olykor túlon túl is..., tudom. Jól van ez így, ilyen vagyok, akkor ilyet tudok (csak) festeni. Mindig csak hozzáteszek, elvenni belőle nem szeretek..., nagy ritkán van ilyen „eljárás” alatt a felület. Ezért is vaskos a festékanyag a felületeken. Szinte sosincs „készen” egyik képem sem, mindig látom rajtuk a folytatás lehetséges irányait. Örök elégedetlenség...? Nyilván az is. (Ezt az írásomat is folyton írom, átváltoztatom...)

„Témák”?

Sokfélék, változatosak. Nem szoktam egy „témát” egymásután többször megfesteni (van 1-2 kivétel persze!) és önmagammat sem szoktam másolni. Egyedi képeim vannak. Tehát: olyanok ezek, amiket már megéltem valamikor, valahol. Szeretem a csillagos ég elképesztő látványát épp úgy, mint a hagyományos disznótor megdöbbentő pillanatait és az utána következő kalákák ízét, hangulatát. Szeretem az Élet színgazdag – és pompás, tündöklő és álomszerű látványait, a pipacsos mező,

a szőlővesszős táj elemi - ősi dinamikus látványát csakúgy,
mint az emberi fej és test formaváltozatos, rögzös vagy csupaszon ívelt formáit.
Vonz a magyar múlt nagy és emberi jelképeinek hihetetlen gazdagsága, de vonz a valóság
olykor megdöbbentő nyomora és annak tehetetlenségéből fakadó elesettsége, embersége
és az igazság épp úgy, mint a folyton felmerülő álom végtelene.
A hit embert próbáló alapkérdései is fel-felbukkannak folyamatosan a képeimen,
de nem az elvárt-hagyományos-megszokott (biblikus) formákban,
inkább a „megélés-átélés-megszenvedettség” emberi egyszerű szintjén...
Azt gondolom, nem egy ránézés-pillanatnyi a képeim, nem egyből áttekinthetők,
megérthetők, hanem érdemes hosszabban elidőzni előttük,
a néha áttételes, többértelmű tartalom biztosabb megértése végett.
Energia, dinamika, kemény szín - és formaütközések, harcok és odavágott (mifelénk így
mondják, pardon: odacsesztett...) impulzusok. Teremtés, alakítás. Állandó mozgás, élet
és harc, csata. Kegyetlen, nem elsimított, nem el-és kinyalt világ ez itt.
Férfias. Harcos és lelkesen izgatott. Sokszor lángoló, türelmetlen, vagy zavarodott,
de hangosan emberbarát és élet-tisztelő. Vallom és igyekszem hinni és élni is ezt.
A „nyali-gerinctelen-nyúlós világot” másnak hagyom..., vannak benne elegendő, bőven.
Fürödjének benne, ha akarnak! Dagonyázzanak! Sunyítsanak..., milyen kár is ez!
Szerepeljenek, fussanak, rohanjanak, legyenek mindenütt jelen, létük üstökösöké...,
hullócsillagoké..., hogyan mondjam meg nekik?

Kompozícióim

Igyekszem „feszített” képeket festeni, vagyis direkt (!) módon „félre-szélre” komponálok,
hogy jobban felhívjam a nézők figyelmét.
Direkt „szélre”, szinte a kép legszélére is rakok sokszor fontos momentumokat,
szinte majd kiesnek ezek a képből..., még egyszer mondom a félreértések elkerülése végett:
direkt „csinálok” így.
Hogy ez nem hagyományos?
Nem ám, ezért teszem így!
Volt már ember, aki ezt rendesen félreértette..., no, az sem festett még képet...

Kik a „kedvencek”? Szokták ezt is kérdezni olykor az érdeklődők.

Felsorolás következik tehát.

Ők:

Vajda Lajos vonal-érzékenysége, Földi Péter gyötrődő-kereső hite-lessége,
Lóránt János Demeter barbár őszintesége és belső humora,
Egry József égi fényei, „semmi” színei, Tóth Menyhért mélységes ember-hite,
Chagall gyermeki játékos volta, Suotine barbársága, Bacon üvöltő, sokkoló magánya, hiteles
formacsavarodásai, van Gogh kozmikus hullámai, Rembrandt megfoghatatlan zsenije,
a „vadak” nyomorultul elementáris színei, az „expresszivek” gyötrődő forma-dinamikája,
Monet szinte absztrakt vízililiomai, Csontváry váratlan faktúrái, Turner korát messze
meghaladó hihetetlenül absztrakt felületei és négyzet-körei, stb.

Sokan vannak, kevesen?

Ki tudja?

Nekem épp elég, hiszen meglehetősen gazdag „csapat”...

Persze Goya és Kondor Béla alkotásaitól is meglehetősen meg tudok borzongani...

(Emlékszem, hogy fiatal, serdülő-érdeklődő-elinduló koromban Czóbel Béla képeinek
vadsága és Frank Frigyes „vangóghi-szuteni” kanyargó-örületei is nagyon tetszettek.

Bíró Lajos bácsi - isten nyugosztalja – nem nagyon örült ennek..., nem csodálom.)

Górés

Immáron 10. éve, hogy létrehoztam (nem csak magamnak...) egy nyári felnőtt alkotótelepet a Jász-Nagykun-Szolnok-megyei Górés-tanyán, nem messze a Hajdú-bihari megyehatártól. Ez a terület a Nagy-Hortobágy puszta szerves része, egy madár-visszavádító telep. Nem festőtelep ilyenkor-nyaranta ez néhányunknak, hanem alkotó ismerőseim, barátaim egy hetes együttléte, együtt munkálkodása, gondolkozása, kitérülése. Én vagyok köztük a festő, s van köztünk még csillagász, természetvédő, nyelvész, kézműves, tanító, grafikus, szakács, fotós, zenész, stb. Vannak, akik csak 1-2 napra jönnek ki... Az utóbbi években már festő barátaimat és tanítványaimat is meghívom erre az alkalomra. Gondolataimban, alkotásaimban egyre meghatározóbb ennek a telepnek a léte, hiszen kb. 3-4 éve jöttem-éreztem rá csak igazán festői ízére, a mikéntjére, hogyanjára. Egyre több alkotásom születik ott, vagy a helyi megtalált, meglelt motívum később sokszor, egyre többször jelenik meg műveimben. Egy paradicsomi állapot ez a néhány nap sokunknak, alig várjuk, hogy újra bekövetkezzen... Nekem mindenképp így érződik...

Egy másik, a **salgóbányai** (Nógrád-megye) alkotótelepnek is tagja vagyok már néhány éve. Az is amatőr-tábor..., nagyon jó tehát. Földi Péterrel és egy különleges tájélménnyel (hegyek, kövek, várak, sörök, stb.) való találkozás lehetősége. Virágh Anna szervezése.

Ajak

majd...

2010. júliusában, egy hétig a harmadik ajaki táborban vettem részt két csoporttársammal (még a főiskoláról),

Azért is festek, mert

ekkor nem kell „csinálnom” a muszáj-földi harcot, a feltétlen-tevést, a megállás nélküli rabszolga hajtást, a mindenáron való csinálást, hanem szemlélődöm, figyelek, magammal beszélgetek, magamat rendezem. Időn kívüli helyzetek jönnek ilyenkor elő nem kevésszer. (Apai nagyapám „semmit-tevő, csendben létező, de mindig tevékenykedő, időben el-eltűnő alakja” Konyárról bizony sokszor eszembe jut..., szemeimmel ma is látom Őt.) Egyfajta „túlélés” is ez nekem: a belső gondolatok tisztábban átlátható igazsága, önmagam valós megélésének lehetősége található meg általa, benne. Lehetséges ez!

Fárasztóan pihentet, nyugtat, békít és szellemi-lelki szinten tart.

Ez az, amikor én vagyok én: tehát igaz, valós, nyilvánvaló.

Érthető így talán, miért is tevékenykedem ekképpen a földi lehetőségek mezején.

Ez az őszinteség „terepe”..., kevés ilyen helyet ismertem meg életem során.

Ugyanis máshol is kerestem (munkahely, egyesületi élet, barátság, ismeretségek, stb.), talán még ma is azt teszem..., nem nagyon találom.

Csak váratlan és kevéske cseppeket. Aszály van. Nagy aszály, hiába a sok eső...

Mi is a festészet? Mi lehet a festészet?

Folytonos keresések, nyilván önmagam keresése is.

Megtalálások, meg-felismerések, helyretevések, el-rendezések.

Nem munka, nem robot, nem muszáj, nem kötelesség,

nem pénzkeresés (itt ilyen nemigen van...), nem harc, hanem maga a szabadság, a szabadságom, emberré válásom-létem lehetősége.

Nélkülözhetetlen, mint a levegő.

„Az ingerült ember méltósága, de igaz ártatlan Istenhit is.”
(Egy tanítványom meglehetősen találó meghatározása rám nézve,
miközben egy képemet „írta le”.)
Ingerteli, sokszor nehezen áttekinthető, „sűrű” alkotások ezek.

Önvallomás, szín-vallás

Önvallomás volt ez a néhány sor, nem baj, hogy le lehetett, le kellett írnom.
Ezt a lehetőséget is köszönöm, hiszen ezt is úgy kaptam..., éltem vele.
Örömmel tettem ezt. S teszem tovább is, míg lehet.
Legalább magammal beszélgetek erről...(2010, de már régóta így megy ez...)

Még

A művészet-tevés: érzéki cselekedet, hogy ne mondjam, aktus.
Örömszerző, még ha fájalmakkal teli is.
Nem baj!

Műhelytitkok

Kulcsszavak gyűjtése a képről magáról:

váratlan, nincs „terv, előrajzolás”, ösztön, energia, tűz, őszinteség, darabos, szín-mondás,
rejtett, kódolhatatlan, nem szakácskönyv, nem „szépség”, indulat, harc, békétlenség, vihar,
dráma, tett, mindig-bármikor tovább festhető, végtelen, kitalálhatatlan, érlelés-tépelődés,
kiszámíthatatlan ritmus, pöttyök, festékfolyások, véletlen szépségek, kiszámíthatatlanság,
bizonytalanság, ismétlés nélküli, nem megtervezett festészet, nem megtervezett képek,
az éppen lélekben lévő „témák”, indulatok felszínre hozása, törése, aktualizálása,
megörökítése, megálmodása, sok váratlan, álomszerű felület létrejötte..., olykor ijesztő
felületek is, számomra is előre ki nem található képek jönnek így létre, de belülről fakadóan
elfogadom őket, intuíció, spontaneitás, rétegek, keresés, izgalmi állapot-a folyamat a lényeg:
mi lesz belőle?, várakozás, nem tudom előre cseppet sem!

Belső-lelki megérés a festészetre: kb. 50 évesen, harc az idővel, az időért...

52-53 évesen még talán rosszabb lett a helyzetem, mint amikor megpróbáltam „húzni” egyet
rajta, hogy hátha mozdul előre a szekér. Nem sikerült.

Még az emberi értékekről:

elveszettség-rohanás, baj-fájdalom, derű-öröm, kétségek, remény, bizonytalanság,
visszaigazolás, hős, diadal, megértés, elfogadás, nem várt események, egyén vagy közösség,
félreértés, „beszorított célfeladatok”..., a munkahelyem, a „gyár” ma, 2010-ben,
(...), *itt kitörölt mondat volt...*

nagyon rosszul bánok az idővel, kifog rajtam mind a testem, mind az idő...

Regölés (disznótor), szokások, Motolla, szerves-kultúra és festészet

Egy kb. 33 éves történet (önéletrajz-féle alapjai) a szerves kultúra „mezején”

Kb. 20 évesen: **Pap Gábor** és „tsai” Nyíregyházán-kezdőlökés (Debrecenben, s egyebütt)

Kb. 25 évesen a debreceni Hatvani I. u. 36. alatt:

kb. 1982-84 körül-előadások, beszélgetések szinte hetente a **lakásomban**

Dombostanya-régészet-egy nyáron át

Rév-Vénkerti iskola újság, kb. 9 szám

Vándor-6 szám, ökumenikus lap

Karácsony Sándor Pedagógiai Kör-Vénkerti iskola-2 hetente,

Molnár V. József és „tsai” előadásai

Tücsök-koma tánc-és játszóház-vagy egy-két félév a Kós Károly iskolában (elő-Motolla...)

Motolla Egyesület-Debrecen 2010-ig, 12 év: 4+8 év,

a 4 év mint vezető, a 8 évben kb. 4-5-öt, mint vezetőségi tag.

2010 telén kiléptem, befejeztem.

Regösök-kb. 17 év (Vénkertben kezdtük), 2010-ben befejeztem.

2008: **Príma Prímissima Területi Díj** népművészet és közművelődés kategória

Könyvek, írások, TV-riportok, CD-felvétel(ek):

halmok, regölés, karácsonyi énekek, élő táj, stb.

Örökség Népfőiskola alkalmi, kb. 20 alkalom a 25-ből,

a tiszacsegei szervezésében részt vettem.

Területi Príma Prímissima Díj-2008

majd...

Szentendre (gyerekkorom egy igen fontos szelete)

Vajda, Bálint, Czóbel, Barcsay, montázsok, konstruktivitás

majd...

Mikor újra kertés házban lakok (kb. 44 évesen)

Kert-kicsike, pince, gyümölcsök, vetemény-kezdemény, állatok, időjárás, garázs, raktárak,

festő-állás, gyermekeim, szomszédok, víz-eső-fürdés-mewdence, ping-pong, csatornázás-fák,

periféria-magány-kell!

Többen?

Mit látsz, Laca?

Ha csak egy „tájat” látsz, nézd még tovább a képet, ha kérhetem, s egy kis idő múlva lehet, hogy „valami” történik veled, előbukkan „valami” a kép mögül..., no, azt festem!

*„...a dolgoknak titkos, elvont lényegét akarom kibontani.
De mindig a konkrétból, a valóból kiindulva keresem a dolgok ősfarmáit.”
(Vajda Lajos)*

Mindig a konkrétból-a mindenki által láthatóból-a már tapasztaltból kiindulva dolgozom. A láthatót szeretném megemelni, felemelni, megdicsőíteni, magasztalni, örömmé vagy érdekessé vagy félelmetessé vagy elgondolkodtatóvá tenni, stb.: ez a célom, a vágyam a képeimmel.

Van úgy, nem is kevésszer, hogy elég indítóan a vágy maga a festészetéhez, s ekkor csak karistolok a felületen egy ecsettel, egy színnel, s nem is érdekel, mi is lesz majd belőle. De lesz!

Abból, a lényegében absztrakt „valamiből” nem is sokára, ugyanis megszólal hirtelen-váratlanul egy ív, egy szín, egy formagyanús folt, egy lényegtelennek tűnő, semmit nem ábrázoló részlet, stb. S akkor ebbe belekapaszkodva máris indul a kép, mert már lényegében megtalálta magát. Onnan már könnyű...

S eltűnik az absztrakció is.

(Nem megvetve egy számomra jó absztrakt képet!)

Festeni

annyi, mint: látni vágyani, a látottat megmutatni.

Nem a konkrét látható érdekel (az ott van, elég az ott, rendben van az ott, minek duplázni...), hanem az, amit e látvány kivált belőlem, kihoz-„kiszed” belőlem.

Vagyis a látottra való „válasz/om” érdekel, azt próbálom megjeleníteni.

Színjáték

„Nem azért festettem, hogy megértsék, hanem hogy megmutassam: miféle színjáték ez.”

(W. Turner)

Észlelés

„Semmi nem gyalázatosabb, mint állítással és kijelentéssel vágni elébe a megismerésnek és az észlelésnek.”

(Montaigne)

Festek

Fejlesztve (nem fejvesztve...) festek. Hozzáadó módon. Nem nagyon veszek vissza belőle, ami a felületen van, nem szedem vissza, nem kaparom, törölöm le, stb., hanem inkább, ha nem jó, rámegegyek még egy réteggel.

Ez az egyik oka a képeim festékréteg dús-tömény vastagságának.

Vastagodás. Olykor-olykor túllövés a célon, pontosabban: mellélövés.

Folytonosan „pontosítom” a képen lévő színeket és formákat imígyen.

Keresések, közelítések, folytonos „másítások” ezek

Sosem tudtam, hogy amit felrakok a felületre, az már a végleges-e.

Sosem tudtam igazán a kezdetén a képnek, hogy mi is szeretne ott lenni, csak halvány sejtéseim, gyanúim vannak ilyenkor.

A kép önmagát tudja gerjeszteni, fejleszteni, ha össz-energiával jelen vagyok benne.

A festés dinamikája szüli az éppen érvényes képet, felületet.

Később persze, amikor látom, hogy mi van születőben, akkor már jobban mellé tudok állni, segíteni a végleges létrejöttében.

Nem átgondolt, meggondolt, megtervezett képek ezek.

Az indítás titka bennük van, s ha már látszik valami, onnantól lehet tudni, mi akar világra jönni, ott már ura tudok valamennyire lenni.

Akkor már figyelmes, át-és meggondolta folytatás, persze nem mindig sikeres.

Az eleje, a kezdés, az első gesztusok, percek, órák, esetleg napok, az első fehérbor kortyok a meghatározók.

A Nagy Titok ez tehát!

Ami bennem van, csak az tud napvilágot látni, az bújik ki-elő az ecseteim, színem által.

Elégedettség közeli állapotok. Nem sok ilyen van, de néha „berobban” valami hasonló, és akkor nyugodtan le lehet feküdni, el lehet pihenni egy darabig, „valami” mégiscsak történt...

Szalonna-élmény

Valamikor 2000 táján egy Motollás-kirándulásunk alkalmával a szalonnai református templomban járván a szószékkazettákat is megnéztem.

Függőleges táblák ezek, fára festve. Három, négy darab mindössze.

Teljesen „absztrakt” mintákkal, formai elemekkel, pöttyökkel, csíkokkal, stb.

Megdöbbentő volt ez nekem, azóta is a fejemben jár, s az ecseteimben is.

(Hasonlót éreztem még Alacska református templomának padelőlappjait bámulva...)

Miről is van itt szó?

Valami olyasféléről, ami az istenit, a teremtődést, a formák előtti világot (még „minden” lehet!) és a festőit köti össze.

Konkrét, felismerhető-direkt formák nélkül is az istenit vesszük, vehetjük célba!

Ez számomra az elsődleges üzenete ezeknek a festett felületeknek.

Azóta sokat próbálkozom hasonlóval..., egyik-másik talán sikerült is.

Ugyanis ezek értelmezése-elemzése sokkal nehezebbnek tűnik, mint a konkrét, felismerhető formák által képekké összeálló felületeké.

No még, egy 2010-es őszi kiállítás után

Tömény képek, nyers színek, semmi nyugi, semmi nyugalom a felületeken.

Nem lazúros, nem „vizes”, nem oldott

(a festő sem..., talán csak, ha hagyják békén festeni vagy aludni...).

Nem lány, nem nőies.

Kevés, alig színkeverés, mint a gyermekeknél, cigányoknál.

Sanyargatott, túlsúfolt felületek, mint az emberi arc lassan, de biztosan kifejlődő barázdái..., persze ettől sokszor „be is döglük” a felület rendesen, tudom.

Ha az ember őszintén magát festi, magából fest,

akkor olyanok a képei, mint önmaga, mi más is lehetne?

Földies megjelenés ez, anyag-matéria kitüremkedése látszik mindenhol, föld és sárszerű-szagú.

Festék-öröm is egyben (szegénység volt egy kevés előtte...).

Sosem tudom, mi is lesz belőle.

Nem tervezett, előre kitalált, kimódolt festészet.

Kereső inkább, kutató, kutakodó, figyelve a kép fejlődését,

melyet az ösztönök, a „helyzet” hoz elő.

Magamból. Az esedékes magamból.

Önmagában, önmagából élő, építkező festészet, kérdések, kételyek, gondok, felvetések eredménye.

Festői válaszok befelé.

Az éppen esedékes én felé, az élet éppen tér-idejéből táplálkozva.

Érzés-festészet...(?).

Régebben írtam (2008-ban talán)

Azt gondolom, úgy látom: az én festészetem arról **is** szól, hogy gyermeki örömmel „birtokolom” a festékmasszát, a festék-anyagot (tubusokat, olajat, ecsetet, késeket,...), mint aki ajándékba kapott valami értékes tárgyat, amivel alakíthat, gumálhat, mint ha agyaggal, sárral dolgozna, küzdene.

Tehát magának az anyagnak (matéria!) is igen erősen örülök...

A kép már szinte csak ráadás ilyenkor..., még ha ez maga a cél, a szellemi „termék”.

Ez egyébként az egyik elsőszámú vád a festészetem ellenében, mert így nem tudnak az emberek mit kezdeni vele, nagyon masszás..., nagyon rögzös, göröngyös. Nehéz, vaskos, vastag.

Nekem ez jön magamból hitelesen, tehát vélhetően ennél maradok.

Mást nem tudok tenni.

Nem is akarok.

De figyelem a hozzászólókat!

Csend

A festészet-festeni néma cselekedet, szükséges a hangorkánban...(tanár vagyok...)

Csendes jelen/lét, való/ság.

Nagy Tévedés

Sokan azt mondják, gondolják, hiszik,

hogy a festő azért fest, hogy „kifesse magából” a feszültségeket, amiket a világ összehoz neki.

Nem így van!

Azt festi ki a festő magából, amit közölni akar, szeretne másokkal, s a szóval való közlés nem elég (már, még) erre.

Valami ilyesféle!

Alakok, emberek, fejek

Szeretnék minél többet festeni embereket, fejeket, ma még csak „staffázs-alakok” vannak jobbára a felületeken. Nem szeretnék belerohanni egy időhiányos alakfestészetbe.

Időm meg nincs elég erre, s ehhez meg ez nagyon kell!

Bor/ok, sörök, pálinkák

A fehér bor festészetre, beszélgetésre, meditációra, odafigyelésre való.

A vörös étkezéshez, munkához.

A sör folyadékvesztéshez, kis bódulathoz, váratlan ízekhez.

A pálinka társaságban „indító”, disznótorban, hidegben, férfiúi „megmutatomok”-ban...

A nő/k

majd..., persze „kulcs-kérdés”.

Sok/k

Sok a képeimen a szín, a festék, a rög, az indulat, az energia, sok a...”plasztika” (sic!)

Sok-kolni szeretnék? Talán igen, de eddig ez mégiscsak kikerült helyzet lett.

Arc

Az elmúlt években megdöbbenő és gyors változásokon ment át, párhuzamosan az Élet váratlan, hívatlan és nem túl „kellemes” mozgásaival. Bevallom, mást-másképpen vártam, terveztem, reméltem az Élettől. Valójában hálás vagyok „neki”, de sok előkészítetlen és megváltozhatatlannak tűnő esemény kavarta fel a lelkemet..., mindamelllett - mégegyszer mondom! – hálás vagyok mindenért, még a rosszat is megpróbálom megérteni, jóra fordítani, feldolgozni, felhasználni. Az arcom mindig mindent elárult belőlem..., lett is következménye nem kevés. Barátból is lett nem sok, egyre kevesebb, nyilván (?) kínos ember vagyok sokaknak, tapasztalom ezt. Nem akarom viszont, s mégis így leszen. Szerettem volna olyan ember lenni, aki „mindenkivel” jóban van, megértő, stb. Nem ez lett, mert ehhez valami sunyiság, nyaló-emberi, behódoló, karaktertelen lét szükségeltetik. Sors? Fátum? Ki tudja. Arcok: kellene többet festenem ezeket, magamat, embertársaimat.

Vádak

„Irodalmias” szemlélet..., megkaptam eleget. Másképpen: sokat akarok egy képben elmondani, ezért e bőséges-túlzott-tömény-sűrített-tobzódó-zaklatott látvány. Ez festői kérdés persze, mikor hogyan érzi belülről (érzékenység) az ember

Szabályok-elvárások

majd...

Élethelyzetek

majd...

Időtlenség (remélem, nem időtlenség...)

majd...

Ismétlések

majd...

Ösztön/össég

majd...

Jelképek, szimbólumok

majd...

Befejezettség

majd...

Még valami, nem jó

Úgy érzem magamat a mai életemben, mint Pierre Bezuhov a borogyinói csatamezején. Fehér ruhában kóborol a csata kellős közepén, s nem tudja, mi van itt, mi történik itt. Lát, de képtelen elfogadni, felfogni, mert elfogadhatatlan és érthetetlen.